

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Pos.) Katt.
Lv.

På nykter stråt

Visor och vers

af

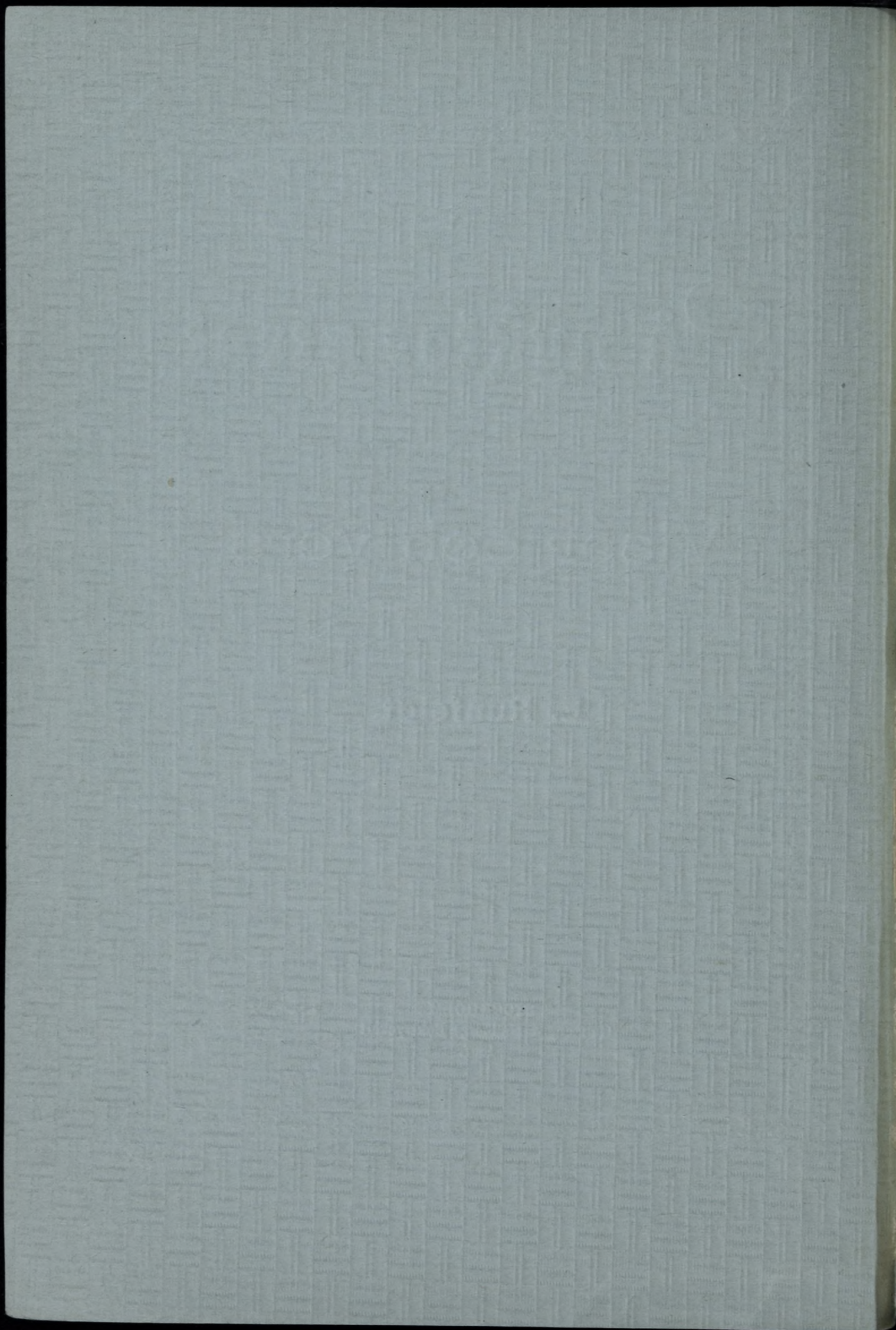
E. Runfeldt.

UNIVERSITETS
BIBLIOTEKET
LUND.

STOCKHOLM
Gullberg & Hallbergs Boktryckeri
1897.

PÅ NYKTER STRÅT

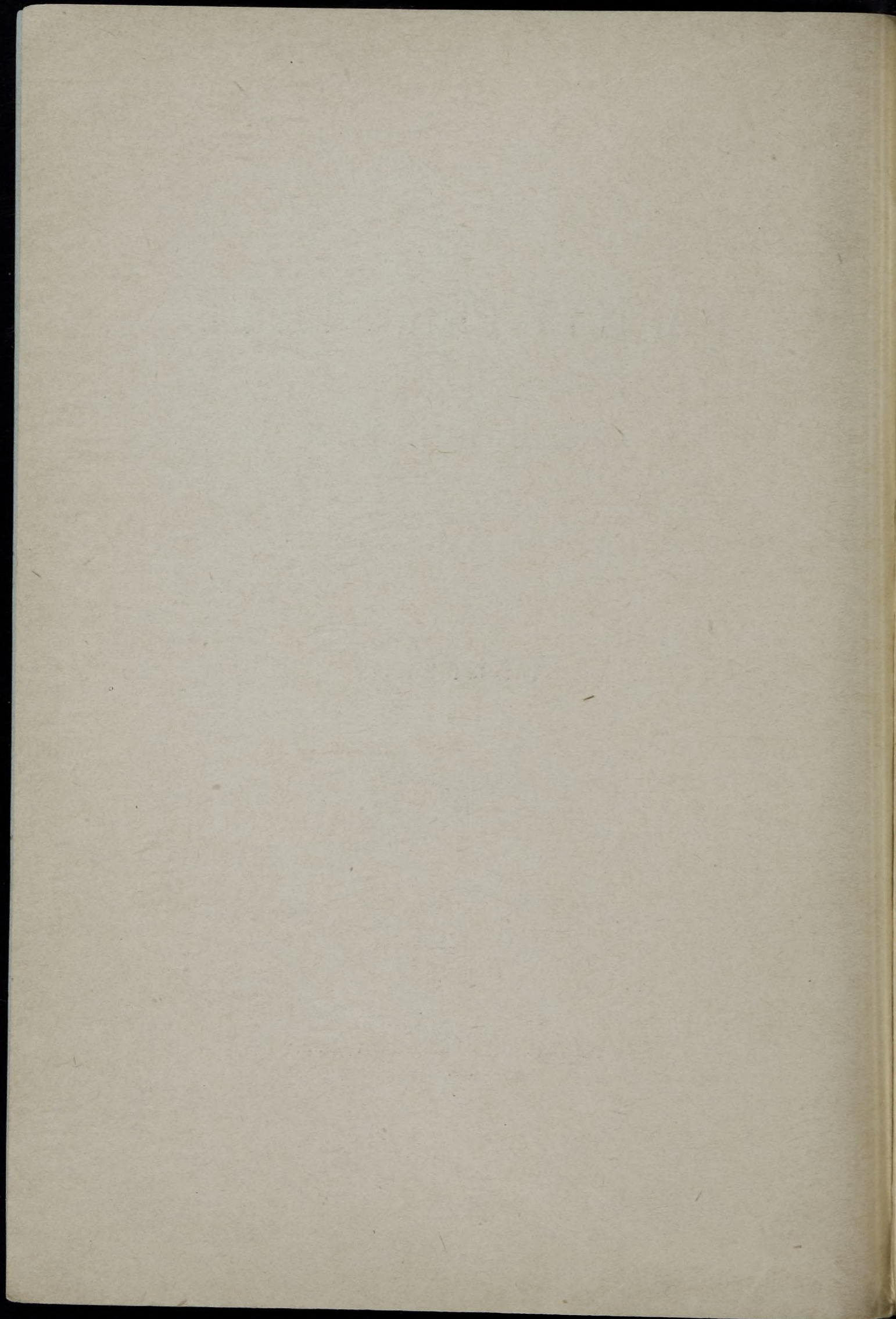
VISOR OCH VERS

AF

E. RUNFELDT.

STOCKHOLM
GULLBERG & HALLBERGS TRYCKERI,
1897

Standarinvigning.

Träd fram, vårt präktiga standar!
träd fram i spetsen för vår trupp,
förkunna högt för en och hvar
vårt mål att lyfta fallna upp!
Framåt till seger nu det går,
med oss är Gud som makten har,
allt motstånd slutligt vika får.
Träd fram, vårt präktiga standar!

Det allom vare välbekant,
för allt, som godt och ädelt är,
för nykterhet, allt rätt och sant
vi kämpa under fanan här.
Hvem är, som fåfäng än vill stå
på torg och gård Guds långa dag,
hvem är, som ej ett slag vill slå
för nykterhetens rätt och lag?

Vår broders väl, det är vårt väl,
vår broder ock hvar' usling är,
båd' hedning och hvar' kristen sjül,
hvad' namn och titel än han bär;

och om han inga titlar har —
 en titel gör så litet till —
 han mänska är, det värde har
 och nog för oss det vara vill.

Se, huru skönt det lyser fram
 i kväll vårt präktiga standar!
 Du, folk af gammal frihetsstam,
 i fordomtid du tapper var,
 ditt välde långt du sträckte ut
 och lade ständigt land till land! —
 Nu strides, men ej som förut
 med svärd och spjut, musköt i hand.

Nu strids för mänsklighetens väl,
 för kristendom och nykterhet,
 nu gäller det hvar syndens träl
 att fria dem från neslighet,
 från laster utaf alla slag,
 från dryckenskap, osedlighet,
 så fattom då nu nya tag,
 i morgon, vänner, gäller det.

Goodtemplare, kantänka!

I.*

»Jaså, är han goodtemplare, kantänka,
 en sådan, som är nykter karl,
 som är så dålig, att han ej, kantänka,
 kan ta' en sup som ärlig karl.
 Tvi du min lede, ett sådant troll»,
 så började det strax blifva groll.

»Hör nu, farbror, har bränvinet gjort eder,
 säg mig för sant, ett runstyck rik!» —
 »Röfvar det ej ständigt båd' slant och heder,
 gör eder ock ett vilddjur lik?
 Mins, när ni senast kom från sta'n
 då, när ni supit där hela da'n.» —

»Jahaja, nu skall man höra förmaning
 af tocka där nyvärpta ägg,
 som ställa sig på lur och på spaning,
 fast de ännu ej fått nå't skägg.
 Har jag ej alltid på måttligt sätt,
 säg mig, druckit och ätit mig mått! —

Ja, säg intet mer, ty illa det lönar,
 vill inte du, så vill väl jag. —
 Hörr'nu, hvarför står han där längre och drönar
 ska' vi ej ha' oss en gla' dag? —
 Nå, så låt bli — kom Annersa du,
 så skola vi väl supa för sju!» —

Och så söpo de för sju och för åtta
 och kröpo i kurrån till slut,
 men på morgonen de svära och spotta
 och vilja ur arresten ut.
 Se'n kom polisen, stämde till rätt,
 där blef pungen på femmorna lätt. —

Det var Måns Ols, som ju blott söp med måtta
 och Anners, som tacka och tog,
 men när Månsen kom hem, så var det Lotta
 som skrek: »Tvi, du i arresten drog»,
 då blef Måns både arg och sur
 och blängde på henne som en tjur.

Se'n mötte han Per, goodtemplarn, kantänka,
 men var nu helt mild som ett lam
 och Per var vänlig och språkte, kantänka,
 med Månsen nu ända rätt fram,
 och Måns därnäst in i logen gick,
 till slut han tjänstemanstecken fick.

Höstattankar.

*Nu hösten kommit till vår trakt;
 den fagra lund, där trasten slog
 och träden skugga bjöd
 står sköflad på sin rika prakt
 och blicken möts af naken skog,
 där fågelsången ljöd.*

*Så kall och grå Oktober är
 med tättnad dimma öfver sjö,
 och seglar'n ser ej strand;
 hon ligger tjock utöfver skär,
 ej stjärnorna sitt skimmer strö,
 af ljus ej syns en rand.*

*Hvar liten blomma sagt: »god natt,
 vi ses igen vid sol och vår,
 om Herren Gud så vill»;
 så böjde hon sig blek och matt
 att sofva till ett annat år,
 hon väcks vid lärkans drill.*

*Så bred ditt hvita täcke ut
 och göm den nästa vårens hopp,
 du, Bore, frisk och kal!!*

När du en gång har rasat slut
och jorden gjort sitt halfva lopp,
jag åter fröjdans skall.

Att höra lärkans ljufva sång,
att andas blomsterdoft och se,
hur' träden gröna stå,
hur' efter kalla vintren lång
de ängens blommor åter le
i färger röda, blå.

* * *

Som blomman göms jag i min graf
och sofver under kullen grön,
tills himlens sång jag hör,
då stormen tystnat har på haf,
då kommer himlens vår så skön
och hembud till mig för.

Blif hemma.

När klara ögon möta dig
från barn och vif
och runda armar sluta sig
omkring ditt lif,
då hemma blif!

Fast frestar'n ständigt locka vill
 till tidsfördrif,
 i hemmets sköte stanna still,
 fly krogens lif
 och hemma blif!

Det käraste som fins på jord
 är hemmets frid
 och hem, det är det skönsta ord,
 där vännen blid
 oss hälsar frid.

Vid hemmets dörr håll säker vakt,
 kring hemmets härd,
 ty huslig sällhet det är makt
 och mera värd
 än allt i värld.

Så möt dem då med sol i blick,
 som älska dig,
 blif vänlig uti tal och skick,
 styr hemmets stig;
 de vänta dig. —

Flyttevisa.

»Ett år — det tar väl också slut»,
 så sade alltjämt Anna Stina,
 så hade hon ock sagt förut,
 när mången gång hon börja' grina.
 Hur rätt hon hade se vi nu,
 den 24:de ren är gången,
 om någon dag hos grannars ju
 hon åter börja' gamla sången.

Men hör mig, nämдемans Kristin —
 hon tjänat där på sjette året
 och fått sin lön och klädt sig fin
 och klippt i höst det egna fåret.
 Jag tackar jag, se, hon är klok,
 man säger nämдемans är nog.
 Den det ej är, han är en tok,
 därför så låt oss alla knoga.

Och Anders är en flitig dräng,
 det känna vi ju allesamman,
 som tjänat Pers uti Norräng
 i femton år med fröjd och gamman.

Hans sparbanksbok ock vittne bär,
 ju längre tjänstetid dess mera,
 och den som spar han också har,
 lägg slant till slant, det blir dess flera!

Har du sett Olle uti byn? —
 han flyttar alltid denna månad,
 och det är ju en sorglig syn,
 till krogen har han kärlekstrånad.
 När nu hans tjänstetid är slut,
 ett öre har han ej i pungen,
 det har han supit opp förut
 och sista versen den är sjungen.

Här kommer skräddarens Sofi,
 den raska nätta flickeungen,
 nu denna veckan är hon fri
 och kanske glad som själfva kungen.
 Hon köpt sig klädning, kjol och klut
 och slantar har hon ännu öfver,
 hon är en flicka utan prut
 och fria själf hon ej behöfver.

Men hvem vill hafva Antonette,
 som går ikring och alltid svansar
 och gör sig till och är kokett,
 hvars största lust är bal och dansar.
 Nej, finge jag mig välja fru,
 det blefve allt en annan piga,
 som hjärta har för arbet ju
 och icke blott att stå och niga.

Den lille i flaskan.

När jag var liten, lyckans stjärna
 en dag på marknaden jag såg
 och blef så undersam i håg.

Jag minns, vi, gossar, sågo gärna,
 hvart nöje som till buds oss stod.

När positivets toner ljödo
 och oss att lyssna ljufligt bjödo,
 vi sprungo dit med glädtigt mod.

Svartmuskig karl, koppärrig tärna
 tillsammans skreko med full hals
 och vefvade med kraft en vals.

De hade också »lyckans stjärna»,
 en flaska med en harlekin,
 som när man tryckte uppå proppen
 sig viste med den nakna kroppen
 och hvar gång hälsades med grin.

Han steg och sänkte sig mot botten
 och syntes mig en djäfvul lik,
 men Brynte uti Ugglevik
 och Anders Per och Torpar-Lotten —
 de trodde uppå trolleri
 och löfte fick om barn och blomma,
 att sälla dagar skulle komma
 och att de rika skulle bli.

»Sen, nu han sakta uppåt stiger»,
 karln sad' och såg förnumstig ut.
 När fästman hon får se till slut,
 då Torpar-Lotten djupast niger
 och lämnar gladdigt sin tribut,
 se'n spå sig flera, små och stora,
 Sven Blad och liksom Smedgårdsmora,
 emot kontant liksom förut.

En djäfvul fins helt visst i spriten
 och »spiritus» — så nämnes han.
 Med skäl det också sägas kan,
 han slår med blindhet stor och liten.
 Tryck blott på flaskan du, min vän,
 i vinbutelj han stiger sakta,
 men fins ändå, därför dig vakta
 för allt som rusdryck kallas än.

(22 Okt. 95).

Ett ord.

Ett ord jag har till gossar små
 och flickor likaså;
 ett ord till ynglingar och män,
 till hvarje folkets vän:

»Gå krögarns disk helt lugnt förbi
 och drick ej dryck med gift uti,
 då har du slanten kvar
 och hälsan i din kropp,
 ty båda krögarn tar,
 därjämte mod och hopp.»

»Närhålst du såg en fyllerhund,
 du såg en trogen kund
 till flaska, krus och glas och tratt,
 du såg hur' det var fatt,
 när näsan skiftade i rödt
 och blicken re'n var matt och trött,
 när hatten satt på sned
 och halsen skrek på mer',
 allt med en mustig ed,
 tills ögat flugor ser. —

Och hvar du såg en början god,
 en gosse som där stod
 och första glaset tömde ned
 samt följde fädrens sed,
 som kände nu att han var man
 och lika god som någon ann',
 du borde tänka så:

»En farlig väg det är
 som denne synes gå,
 ty han till döden bär.»

Märk, Peters Jakob gick den väg!
 Hur' blef det sedan, säg.
 Han var en kraftfull yngling, han,
 ej tretti år dock hann,
 då som en gubbe han såg ut
 och med hans kraft det re'n var slut.
 Han tiggde brödet då,
 som ägde pängar förr
 och syntes klappa på
 helt arm vid hvar mans dörr.

Än prestgårds Jan? I känden väl
 en hvar den glada själ?
 Han räddes ej om femton kom,
 han alla klüdde om.
 Hvem var som prestgårdsjanne slog,
 som ifrån honom kraften tog?
 Det var hans kära krus,
 hans flaska och hans glas.
 Han tog sig rus på rus
 och styrkan gick i kras.

Och hvad som längese'n har händt:
 det var en viss student,
 en snillrik yngling, nitton år,
 så skön med lockigt hår.
 Han tjustes utaf drufvans saft
 och han, som karaktär ju haft —

på »Rullan» trufdes han
 bland »öfverliggare»,
 till slut man honom fann
 ibland »Dillströmare.»

Ett ord jag har till gossar små
 och flickor likaså,
 ett ord till ynglingar och män,
 till hvarje folkets vän:
 »Som pesten flyn hvarst krögarhål,
 flyn krogens hemska sorl och skrål,
 flyn hvarje giftig dryck.»
 Det är en skamlig sed,
 som alstrar nöd, betryck
 och bär i djupet ned.

Krögaren.

Han står där tjock bredvid sin disk
 på källaren och krogen
 och kallar vatten blott för slisk
 samt säger, det har ingen risk
 att vara Backus trogen
 Jo, tackar jag, han vet det väl,
 som åt den lede sålt sin själ,
 som nog till sist ock tog'en.

»Kom, gosse, du, kom hit och drick»,
 så hörs hans stämma ljuda;
 med lena miner, artigt skick
 och skalken gömd uti sin blick,
 så ses han vänligt bjuda.

»En sup gör godt», så talar han
 helt listigt till dem alla,
 »en sup de frusna värma kan
 och kyla blodet med minsann
 få känslorna att svalla.»

I fickan slantar jämt han har
 och skramlar med desamma.
 Hos honom myntet stannar kvar
 och han allt flere hundra ta'r,
 då gästerna hörs glamma.

Ja, han förstår så väl sin sak
 att sina kunder sköta!
 Därinne har han ett gemak,
 så fint å väggar och i tak,
 där plä'r noblessen möta.

Se, hur' belåtet nu han ler
 och skänker i af faten!
 I lådan pängar strömma ner.
 Jo, den affären, tror jag, ger
 åt krögaren och staten!

*En krögare en usling är,
 fast klädd i granna kläder,
 det hus han har, den rock han bär
 med svek han fått och jag det svär,
 hans barn det icke gläder.
 Hans röda guld är blodbemängdt
 och hämdens svärd är redan svängdt,
 när på hans graf du träder.*

(11 Okt. 1894).

Ungdomens fäst.

*Nu är ungdomens fäst —
 O, när lifvet som bäst
 öfver allt strör de gyllene strålar
 i den ljufliga dag
 då med fröjd och behag
 uti rosenderödt man det målar!*

*I den hoppfulla vår
 ingen sorg länge rår,
 ty den skingras så lätt som för vinden,
 och det blommar på kind
 och det löfvas i lind
 och man springer omkring såsom hinden.*

Då är lust, då är fröjd
och strax åter förnöjd
man med ovännen skatterna delar
och man glädes åt allt
uti solsken och kallt
öfver anletet leendet spelar.

Men så snart han förgår —
denna härliga vår
och blott minnet af honom oss följer.
Snart blott skrynklor är kvar,
där nyss rosen ju var;
med sitt snötäcke vintern oss höljer.

Och han vissnar — hvar krans,
och han mister sin glans —
denna blick uti ögat det klara,
och den spänstiga gång
blir så tröttsam och lång
och hvart hinder man skyr som en fara.

Nu hvar gammal och grå
ser med saknad uppå
hur den ljuftiga vår är förliden,
ser med vemodet än
han ej kommer igen
med sin sång, med sitt doft denna tiden.

*Dock står åter en vår,
 där ej ålderdom rår,
 där det blommar på nytt på den stranden;
 där är skönhet och glans,
 och allt ljufvligt som fanns
 finnes åter i himmelska landen,*

Lefve nykterheten!

*Lefve nykterheten, men blott som absolut,
 död åt dryckenskapen, som dödat har förut
 så mången ädel yngling, så mången kraftfull man,
 och måttligheten dödar till slut — ja, äfven han!*

*Ja, lefve nykterheten i handling, tanke, ord
 och bort med backitjänsten uti vår sköna nord!*

*På Backi drängar alla, i frack och i syrtut
 och deras ordenstempel med hast gör snöpligt slut!
 De tjänat vackra slantar, men säg, hvad tjänte du? —*

Jo, slag och röda ögon och köld och hunger ju. —

*Ja, lefve nykterheten, höj fanan, bilda front,
 och bort med backitjänsten och lögnen och allt sån't!*

*Och templets koryfeer som trona på sitt guld,
 som gladdes öfver att du har varit tratten huld —
 se, dagen slutligt kommer, de falla från sin tron,*

*ty den som styrer världen är Människones Son!
Ja, lefve nykterheten, gå fram med all din kraft
och bort med backitjänsten, hvaraf förlust du haft!*

*Ja, dessa tjocka gubbar med allt sitt hesa skrål,
vi unna gärna svälta, ty säkert är det tål.
Det vore ganska nyttigt, förtjänsten krympte hop
och att de slutligt miste båd' flaska, krus och stop.
Ja, lefve nykterheten, det är vår lösen, bror,
och bort med backitjänsten, fast mäktig, rik och stor!*

*Dess gyllne ålder i dag jag redan blekna ser,
dess röda sol sett zenith och lutar hastigt ner,
och inom fästningsverken man nu i oro är,
ty sanningselden uppå dess lifsrot mäktigt tär.
Ja, lefve nykterheten, ty framtid hör den till
och bort med backitjänsten, som blott fördärfva vill.*

*När så en dag ruinen i månans bleka ljus
sitt sista skimmer kastar och faller se'n i grus,
från norr till söder brusar med kraft ett segerskall.
»Så stolt och hög du varit, så djupt är ock ditt fall.»
Ja, lefve nykterheten, dess seger drager när
och bort med backitjänsten, förbannelse den är.*

Karldagen.

*Karl är ett mycket präktigt gammalt namn,
och tolfte Karl tog björnen i sin famn,
det namnet såsom svenska malmen klingar,
och svenske karlar uppå ryktets vingar
rundt jord det burit fordomdags. —*

*I kväll i fästligt lag
vi fira Karlars dag.*

*De store Karlar sågo bistra ut
och bjödo dansk och ryss att veta hut.
De slogo väldeliga såsom björnar
och drefvo uppå flykten ryska örnar,
ja, danska skallar gåfvo de.*

*Det var ett nappatag,
i dag är deras dag.*

*Men våra Karlar äro såsom lam
och synas vara af en annan stam.
De äro milda såsom snälla dufvor
och flyga icke öfver andras tufvor,
ej öfver grannens åker se.*

*Hvar Karl är hedersgäst
i dag uppå vår fäst.*

*Om själf jag fått mig en gång välja namn,
när fram jag bars uti min gudmors famn
att vatten ösas och få namn af prästen,*

ett rum bland Karlar jag då haft på fästen.
 men då jag var för svag
 och Klas — så nämndes jag.

Stor sak i det om Pelle eller Pål
 man kallas här, blott man har arm af stål
 och framför allt ett godt och redligt hjärta
 med vänskap trogen uti fröjd och smärta;
 det syns mig allra bäst —
 välkommen till vår fäst.

Revelj.

Upp, män och kvinnor, modigt striden
 mot rusdryckbrukets tyranni!
 Ar dådlöshetens dag ej liden
 och sömnens långa natt förbi?
 Se, morgon gryr, snart solen lyser
 så klar vid horisontens rand,
 hvar' kämpe, som ej fruktan hyser,
 vi räcka vänligt nu vår hand.

Nu lyftes fanan, plats i leden
 här finnes väl för hvar och en.
 Er egen framtid I bereden,
 ert eget väl, hvi dröja än?

Bryt bojan genast som dig binder
och var ej längre neslig slaf,
din fruktan gör ju själf dig hinder,
beslutsamhet dock styrka gaf!

Framåt att fienden förkrossa
och dryckenskapens hydra slå
samt fångarne från banden lossa!
Säg, viljen I ej med oss gå?
»Ju flere man, ju bättre lycka»,
nu gäller det med kraft slå till,
från död och undergång den rycka
som ifrån oket lösas vill.

Hör segersången härligt ljuder!
För rätt och sanning kämpa vi,
vår brödrakärlek ifrigt bjuder
att göra hvarje bunden fri,
att gifva hemmet maken åter
och bröd åt hungrig barnaflock,
att skänka tröst åt den som gråter.
Är detta värf ej skönt ändock?

Vi bygga uppå mänskovärdet,
uppå den sanna frihetsgrund,
vi föra kraftigt saningssvärdet,
vår här är spridd kring jordens rund.
När verkligt upplyst mänskan blifver
och forntidsmörkret skingradt är,
från pol till pol man rätt oss gifver
och i triumf vår fana bär.

*Hvad gör det då, om nu man hånar
 vår absoluta nykterhet?
 Den saken ringa oss förvånar,
 ty hvar och en af oss väl vet,
 allt stort och ädelt motstånd väcker
 en tid, men segrar i sin kraft,
 så nykterhet sin spira räcker,
 där Backus härskarväldet haft.*

Sommarminne.

*Ah, känn hur det doftar ifrån äng,
 från lund och vret,
 som från en härlig blomstersäng —
 hvad ljuflighet!
 Nyslaget hö i volmar lagdt,
 vild salvia
 och rosmarin, konvalj, som sagdt,
 så skönt, eja!*

*På ängen där bland blommor går
 i skördedräkt
 den unga mö och skörd hon får
 i morgonväkt.
 En blomsterkrans kring lockars gull
 hon virat har.
 Nu har hon hela volmen full
 så flink och snar.*

Men högt uti det klara, blå
 hörs lärkans drill.
 Den unga flickan då och då
 syns lyssna till
 och suckar djupt — en vindfläkt drog
 utöfver sjö —
 O, jag förstod den sucken nog,
 du, unga mö.

Ack, sommarn flyr från oss så fort,
 ja, doft och blom,
 och nordan kall uppå vår ort
 vildt sveper om
 den fagra äng, den gröna lund
 och bäddar graf
 åt allt, som vi i vårens stund
 ha fröjdats af.

Se ej till vinet!

Se ej till vinet
 att rödt det skimrar
 i fyllda glasen
 och rinner lätt!
 Till sist det stinger
 som hvassa ormen,
 som huggen delar
 på alla sätt.

Blif ej en drinka'r
 i bojer bunden,
 i fjättrar slagen
 en usel slaf,
 att ej begären
 som onda andar
 inom dig rasa,
 likt storm på haf.

Säg, hvar bor sorgen
 med ångst och klagan,
 hvar härskar jümmer,
 hvar ropas ve?
 I drinkarns boning,
 där bleka barnen
 med tärda dragen
 ej glädje se.

Gif vin åt dårar,
 åt den som gärna
 vill draga neder
 i tidig graf,
 men ej åt furstar
 att rätten vändes
 och mutor tager
 den domen gaf.

Gif vin dödsdömda,
 att de ej känna
 den svåra döden,
 det smärtans slag,

*men ej åt männer
 som manligt måste
 i lifvet möta
 sin strid hvar dag.*

*Låt vinet vara
 och se, du vinner,
 hvad högst man skattar,
 din hälsa god.
 Blif verkligt nykter
 nu under fanan,
 och kraft du äger
 och hopp och mod.*

Tempelherrarne.

*De forne tempelherrar,
 Hugo af Payens och Gottfrid af S:t Omer
 samt andra sju en riddarorden stiftade.
 De fingo bo vid hofvet,
 i Balduins palats
 och fingo fritt en plats,
 en kyrka likaså,
 dit hän de kunde gå
 och gifva Herren lofvet.*

De svuro att försvara
 hvarenda kristen själ, som, stadd på pilgrimsfärd,
 var utsatt för de vilda saraceners svärd
 på väg mot helga landen
 och slå hvar turkhund ned,
 som med sin värja sned
 till ofog färdig var
 och hat i hjärtat bar
 mot kristna pilgrimsbanden.

De gäfvro helga löften,
 precis som Johanniterordens män det gjort
 om återhållsamhet, om lydnad, som man sport,
 och armod för att tjäna.
 Snart gingo de framåt
 och det blef fröjdelåt
 och loftal utan slut,
 men ryktet gick förut
 att ära dem förläna.

De nya tempelherrar —
 en af vårt folk uti det stora vesterns land
 med vanligt namn och fler' hvarandra räckte hand
 då föddes templarorden,
 som är goodtemplars slägt
 men i en enkel dräkt,
 förutan granna band,
 och snart på hemmets strand
 Emanuel är vorden.

*Det var det första templet,
 det bildadt blef uti det stolta Göteborg,
 hvars krogsystem nu förs till politikens torg.
 Men dubbelt årets dagar
 och mer är templens tal.
 Bland dem herr Lannerdahl
 chefskapet länge haft
 och fört det fram med kraft,
 just enligt ordens lagar.*

*De nya tempelherrarar
 upptaga hvarje man och kvinna till rekryt,
 och det kan sägas utan att få namn af skryt,
 dess här är legioner.
 Mång tusen fylkat den
 och skaror vinnas än,
 fastän de ej fått plats
 i konungens palats
 och ej eröfrat troner.*

(5 Dec. 1894)

I Wärmlands land.

*I Wärmlands land,
 då björkarne löfvas och vårsol ler,
 vid Daglösens strand,
 när bäckarna hoppa från höjden ner
 för alla de blomster så sköna!*

*I Wärmlands land
vid Daglösens strand
stå fälten och ängarne gröna.*

*I Wärmlands land
bryts järn ur malmrika schakter jämt
med kraftig hand;
här bodde ock Vaulund smed bestämt. —
För alla de smeder så snälla
i Wärmlands land
vid sjöarnas strand,
där järn de i ugnarna välla.*

*I Wärmlands land
går Trätäljas yxa beklagligt än
och skogens rand
mer glesnar, det ändas väl ej, förrän
de furor och granar försvinna.*

*I Wärmlands land
bland ler och sand
så djupa de strömmarne rinna.*

*I Wärmlands land
sig slingrar den mäktiga Klarälfsvåg
som silfverband,
och öfver allt, hvar ditt öga än såg,
såg du kraft och flit som här røjde.*

*I Wärmlands land
vid sjöarnes strand
bygga männen glade, förnöjde.*

*I Wärmlands land,
 ja, innan du anar, ditt hjärta står
 i kärleksbrand,
 helt säkert det är det fortare slår,
 ty fagrare ungdom ej finnes.
 I Wärmlands land
 eldar ibland
 du är, men tag det ej djupt till sinnes.*

Gyllene och sylt.

*I nummer sju vid kröken —
 där osar spriten,
 där hvirflar röken,
 där slösas fliten
 på krögar'ns disk.
 Till salta biten
 och hackesylda
 man sköljer slisk.
 I torra strupar
 ses bränvin flöda
 för svett och möda,
 tills ut man stupar
 på gänglig stylta.*

Men uti Blanchs-salongen
 och Strömpaterren —
 där brusar sången,
 musik af Herren
 und Knaben klein,
 I Berns vid parken,
 där sta'n har marken
 sind froh'n Fräulein',
 Champagne man dricker
 och glädtigt skålar
 med punsch i bålar,
 tills ut man sticker
 och väggar målar.

Där slår sig ned grossören,
 förnämmiteten
 och officeren,
 af societeten
 den fina ull.
 På syltan åter
 man folket låter
 för statens skull
 potatisnäktar
 och bieren njuta,
 och sen man häktar
 dem, om de tjuta,
 men Svea gråter!

(1 Nov. 95).

Morgonfrisk.

Morgonfrisk, morgonkry
 den nyktre tidigt till arbetet går;
sinnesklok, sinnesny
 handlingskraft, tankar och nerver han får.
Spänstig och rask är hans gång,
munter och käck är hans sång.

Ögonkast, anletsdrag —
 allt vittnar om hälsa, liflighet, lust;
viljefast mer hvar dag
 gör han sitt arbet utan allt pust.
Spänstig och rask är hans gång,
munter och käck är hans sång.

Middagsmål, middagsnål
 skaffar han hem till sitt trefliga bord,
dryckesbål, dryckesskål
 fylles ur källan och kostar ett ord.
Spänstig och rask är hans gång,
munter och käck är hans sång.

Dagstjänstslut — dagspång spard!
 Äter förnöjd i sitt hemtrefna bo
 rykande aftonvard,
 läser sin tidning och hvilar i ro,
 älskad af maka och små.
 Hvem är mer lycklig än så?

Bort med de dystra tankar.

*Bort med de dystra tankar,
 nu är det sol och vår.
 Stöd dig vid hoppets ankar',
 mörker och köld förgår. —
 Se, hur lärkan svingar,
 högt öfver jord och grus.
 Själ, äfven du har vingar,
 höj dig till lif och ljus.*

*Vaknar i vårens stunder
 allt som i slummer låg,
 grönska båd' fält och lunder.
 sjunger hvar frigjord våg,
 upp för det verkligt stora,
 kämpa för sanning, rätt;
 tiden ej dåsig förlora,
 nyttja hvar lofligt sätt.*

*Följ hvarje hoppfull aning,
 vidsträckt är andens värld.
 Skynda då ut på spaning,
 lyckosam blifve din färd.
 Dröj ej som låga själar
 ned uti smuts och dy.
 Masken i stoftet krälar,
 örnen syns ofvan sky.*

Mörkast är före gryning,
 men efter natt blir dag.
 Räds ej för storm och dyning,
 snart vinns vårt stora slag. —
 Nu är det brytningstiden,
 nu brytes svärd och lans,
 se'n kommer brödrafriden,
 strålande segerkrans.

Djefvulslist.

När mörkrets furste en gång såg,
 att af Imanuel hans välde lidit,
 att själf han nästan fåfängt hade stridit,
 han blef så dyster i sin håg. —
 Han sökt att hindra ljus gå fram
 och visa vägen till Guds lam,
 men trots de stormar som han vredgad väckte,
 han likväl ej det nya ljuset släckte.
 Det lyste klart som solens glans,
 det lyste klarast genom mörka natten,
 och när martyren vann sin krans,
 ett jubelrop gick öfver land och vatten.
 Det blodet växte upp till skörd,
 martyrens bön af Gud blef hörd
 och skaror sig till helga korset samla,
 högt lammets lof nu hörs bland unga — gamla. —

Då tänkte han och log ett segerlöje
 så hemskt, att munnen vreds på sned
 och han blef ännu mera led:

»Det tillfredsställer mig och gör mig nöje.
 Ett knep! Jag binder kyrkan hop med staten,
 så slåss dess män om titlarne och maten
 och världslighet i öfverflöd
 till slut blir unga kyrkans död.» —
 Så sagdt och gjordt — och mörkret snart fick välde,

om rang och rik'dom nu man stred,
 fåfänglighet och vinning kyrkan fälde
 och smala vägen gjordes bred.

Med stora ord Roms biskop sig upphöjde:
 »Jag står uti Guds stad! — Snart alla böjde
 sig ned för påfven, kyrkans far.
 Som satan önskat nu det var
 och bröders blod i strömmar flöt.
 Den fria tanken låg i bojor slagen,
 sin vredesskål nu Rom utgöt
 och svart som natten syntes klara dagen. —

I öfver elfva hundra år
 det rysligt, svarta mörkret rår,
 då väcker Gud en munk med enkla orden
 om trons rättfärdighet, och hela hjorden
 af svarta får förskräckt nu står,
 men nattens mörker flyr för klara ljuset
 och tanken fri ur fångslet går,
 när män'skoanden höjer sig ur gruset. —

Följ detta segertåg kring norra landen
 och se, hur folken lösas ifrån banden
 af ordet uppå eget mål
 om Herrens kärleks ändamål!
 Den kristna staten snart uppbyggd
 sig reste skön att skådas och betraktas
 och fädrens arf värderas högt och aktas,
 re'n kyrkan trifdes i dess skygd.
 Förbittrad mörkrets furste då uttänkte
 en plan, som allt hans anhang bifall skänkte:
 »En soppa kokar jag ihop
 som sedan kommer högt i rop.
 Hon tager brödet ifrån barnens munnar
 och hälsan ifrån rosig kind,
 ro, frid och glädje makar hon ej unnur,
 då faller kraft som löf från lind;
 till tredje och till fjärde led
 skall detta giftet tränga ned.
 Som masken fräter trädets stam det fräter,
 som hungrig larv omkring sig allt det äter
 dess hela lifskraft och dess märg.
 Jag lofvar mången denna soppa säljer,
 om blott den får en vacker färg.
 Låt tappa på båd' flaskor och butäljer,
 en öppen graf ju detta blir.
 Se'n koka vi i München uti Bayern
 ett öl som äfven nämnes bier
 och människorna, glupska såsom hajen —
 de skola sluka det och tro
 att kraft och hälsa däri bo.

När allt är färdigt öppna denna porten,
 trafik det blir till denna glada orten;
 vi tarfva sällskap, mina män,
 farväl, vi skola ses igen!»

Nu for han af med fart sitt verk att skåda;
 han lyckats i sin plan så väl:
 förvärfsbegär och vinningslystnad råda,
 att blott fördärfva nästans själ.
 Af säden bränvin, öl med konst tillredes
 och dryckenskapen mer och mer utbredes,
 det supes friskt på höjd, i dal,
 uti palats och krögarsal,
 i borgarns boning och i bondens stuga,
 ja, öfverallt i stad, på land
 och barnen uti vaggan skall man truga
 och räcka skeden uti hand.
 Se brottet följer lasten uti spåren
 och döden härjande går fram!
 Hvem torkar ifrån kinden heta tåren,
 hvem bygger denna floden dam,
 hvem äger kärlek, tro och hopp
 att kunna hindra strömmens lopp,
 hvem släpper ut från detta satans häkte
 vår egen framtidsstam, vårt unga släkte?

Landets högtidsdag.

O, det var landets högtidsdag. —

*Från tronen ut ett budskap gått,
att nu var nykterheten lag.*

*Med fröjd vårt folk det budet nått,
i slott och koja höll man fäst.*

*Nu firades det stora slag,
ty denna seger, den var bäst
och nu var landets högtidsdag.*

*Man i triumf standaren bar
och prydd nu med en lagerkrans
hvar' nykterhetens kämpe var,
ty segren slutligt vanns med glans.
Mångstämmigt höjdes jubelsång,
det sjöngs i kör vid kungaborg,
men fästklädt fönster och balkong
man såg vid Gustaf Adolfs torg.*

*Hvem täljde nu all möda, strid,
hvar klagan öfver fruktlös kamp,
den långa, långa sträfvans tid,
när nu man stod vid fästlig ramp?
Man hade nått till stridens slut
och hunnit längtad ankargrund.
Hvar oro, som man haft förut,
hvar tår var glömd i glädjens stund.*

Ja, rundt kring landet nu man såg —
 i hvarje stad och större by —
 ett fästligt folk i högtidståg,
 och glädjen stod i högan sky.
 Man tvätt sig ren från denna skam
 och brutit fångenskapens band.
 Till målet nu man hunnit fram
 och fritt var folket i vårt land.

Men hemma uti hemmets värld
 det fästades med fröjd härnäst.
 I hemmets skygd vid huslig härd —
 där frades den största fäst.
 Hvad jubel där bland barn och maka,
 åt nöd och armod nu man log!
 Slut var att lida och försaka
 och in i tjället fridens ängel drog.

De kristnes gudar.

De kristnes gudar äro: Mammon,
 som gör sin dyrkare till guldets träl,
 att han för rik'dom säljer bort sin själ;
 för vinst han ingen möda sparar
 och sträfvar flitigt både dag och natt
 att hopa guld och lägga skatt till skatt.
 Tillräckligt nöjd han aldrig blifver.

*Han glömmer dem som hungra, frysa
och lämnar dem i deras svåra nöd.
För mänskokärlek är han kall och död.
Den girige sig själf ej unnar
Guðs gåfvor som han har i riklig mängd.
Man funnit honom understundom hängd
och det — uti hans egen snara.*

*En dyrkad gud är äfven Bachus,
hvars altare man rest i hvarje stad
och honom kropp och själ man offerar glad.
Han har ock sina tjocka präster
och libationer fram man ymnigt bär
samt honom trohetseden kraftligt svär:
Hell Bachus, du är stor och mäktig!*

*Symbolen är en bränvinstunna,
där tronar han så stolt och ser omkring,
hur folket samlas vördnadsfullt i ring,
anförda utaf de profeter,
som säga nu i landet: »Det är rätt
att dyrka Bachus på ett måttligt sätt,
ty det har Herren, Herren talat.»*

*Men hvad är Bachus utan Venus,
gudinnan med det vackra, lösta hår.
I kristet land med laglig rätt hon rå'r
och dyrkas invid Bachi altar.*

Med Bachus följer Bassariders) hop
och fångar skaror i sin djupa grop:
Hell Bachus och de Bassarider!*

*Hvad skam inunder kristlig mantel,
hvad hemska brott i sken af lag och rätt
att bryta strafflöst nu är ganska lätt,
De kristna dyrka hednagudar,
åt hvilka man byggt tempel opp,
men det är framtidsmannens hopp,
de skola en gång rifvas neder.*

Grafskrift!

*Här
Hvilar
Bachus, Forntidsguden
Uti En Evig Graf.
Han Gick I Världen Stödd
Uppå Sin Tyrsosstaf
Och Dyrkad Blef Af Många.
Men Lille David Honom Slog
Uti Den Sista Strid.
Han Hvilar Nu I Frid
Och Sofver Här Sin Sömn Den Långa.*

*) De kvinnor som vid de hedniska bachusfästerna omgäfro Bachus.

Förnyelse.

Det gamla förmultnade faller,
 i spillror snart sjunker en värld.
 Är grunden ej murad i sanning
 af elden den synes förtärd.
 Blott kärlek och tro vinner seger,
 allt annat går sönder, i kras,
 och dogmer och former snart svinna.
 Af lärosystemer hvad ras!

Då darra de höga och lärda,
 förskräckelse fattar enhvar,
 men bojorna falla från folket,
 den bindel för ögonen var.
 Framåt emot ljus och till frihet,
 framåt nu till sanning och rätt,
 oss lyser den lågande facklan
 och vägen syns jämnad och lätt.

Peter Jönssons fruvisa.

Vid fruarnas fäst.

Nu äro vi alla ju här,
 af fruarna bjudna till fästen
 välkomna, ty säkert det är,

så sade offentligt oss prästen,
och fruarnas fäst
mig synes bli bäst.

Bäst är ock en älskelig fru —
det finnes så få af det slaget,
som säger ej blott »söta du»,
vid julen så här vid det laget:
»min dyraste skatt,
ack, köp mig en hatt» —

»Ack, köp mig en kappa också»,
och gör sig så till för den saken
att gubben och slantarna gå
och glömmer båd' snus och tobaken,
ja, det är förvisst
den argaste list.

Det finns dock i staden en fru,
kanhända det också finns flera,
som stickar och syr, ja, för sju,
och skurar och städar med mera,
ja, det är en fru
ell' hvad tycker du? —

Nu hör mig en älskelig fru,
ser vänlig och mild ut som solen
och vet ju att ett är de tu,
om så ock det vore vid polen.
Så älskelig och rar
blott godhet hon har.

*Hon sköter sitt hus och six man
och tittar ej ut utom rutan,
men göra det trefligt hon kan
för honom med rik'dom förutan.*

*Ja, sådan hon var
i forntida dar.*

*Då sade hon alltid så här
vid tilltal till mannen: Min herre
och höll honom dyrbar och kär;
men nu är i världen det värre:
nu husbond' är frun
i mång' paulun.*

*Ja, fordom när namnet hon fick
och kallades högstämddt för fruga
hon styrde med pigornas skick
och rådde väl inom frustuga,
men väldet då bar
helt visst kära far.*

*Hon sydde och väfde och spann
var flitig som sommarens myra
och klädde båd' barnen och man
samt kunde med huset bestyra,
var trofast och blid
bekymmersam tid.*

*Jag säger för sanning som så:
 nu i upp- och nedvända världen
 helt ann'lunda synes det gå,
 man binds ej vid hemmet och härden —
 tyst, visan är slut,
 jag nog sagt förut.*

Ve och välsignelse.

*Ve den som skänker i
 åt nästan dryck med gift uti,
 ve hvarje usel krögarsjäl
 som både lif och pängar stjal!*

*Ve den som blandar till
 och på sitt offer lefva vill
 i njutningslystnan's öfverflöd
 och frossa vill af andras nöd!*

*Ve den som ger försvar
 åt den som arbetsvinsten tar
 och böjer sig för krögar'ns gull,
 af smickrets ord tar munnen full!*

*Välsignelse en hvar
 som både mod och hjärta har,*

*att uti denna onda dag
för nykterheten slå ett slag!*

*Välsignelse så rik
åt den som, samariten lik,
af kärlek brann för nästans nöd
och gaf åt drinkarbarnen bröd.*

*Välsignelse alltjämt
åt den, hvars sinne blifvit ständt
till helig strid på lif och död
mot krögarvinning falsk och snöd.*

(8 Jan. 96).

Här vandra vi alla.

*Här vandra vi alla och drömma
vår barndoms förgyllande dröm,
det blomstrande Eden ej glömma,
men ödets gudinnor de sömma
vår framtidssöm.*

*De trådar ej bräckliga brista
som hoppets så rosiga väf,
som stycke för stycke vi mista,
tills slutligt det slites det sista
som strandens säf.*

Vi minnas den ljufliga våren,
 vår barndoms så hoppfulla tid.
 Ja, än sedan åldren tryckt spåren
 i anlet' och vitnat ha' håren
 i lifvets strid.

Så klar står än bilden för sinnet
 i sorgerna åt oss beskärd,
 och härligt han strålar för minnet
 så ren såsom hvitaste linnet
 vår barndoms värld.

I klaraste ögon då logo
 båd' kärleken, hoppet och tron.
 De änglar till flykten dock togo
 och sorgsna långt bort från oss drogo
 till fjärran zon.

Så gingo vi ut, kommo vida
 i världen på tilltrampad mark,
 att modigt få kämpa och strida,
 med längtan vår lön att förbida
 i nöjets park.

Vi stredo så käckt, tänkte finna
 omsider båd' hugnad och ro.
 Men allt hvad vi här kunde vinna,
 omöjligt, vi ej kunde finna
 vår barndoms tro.

*Nu vandra vi alla och drömma
 vår barndoms förgyllande dröm,
 det blomstrande Eden ej glömma
 men ödets gudinnor — de sötta
 vår framtidssöm.*

Nyår.

*Hör! I morgongryning
 öfver haf och öfver land
 brusar änglakörers
 lofsång från en fjärran strand.
 Det är himlens hälsning
 bådande oss ljuftig frid,
 det är nya året,
 lofvande en härlig tid.*

*Visst är mänskligheten
 som ett stormrördt, vredgadt haf,
 men i mörka natten
 lyser ljuset Gud oss gaf,
 och dess klara strålar
 sprida sig allt mer och mer,
 och från himlar höga
 blickar nåden till oss ner,*

*Själftva tidens oro
 tyder för oss fridsäll dag,
 tecknar framtidsstafla,
 då rättfärdighet blir lag.
 Fråga då ej ängsligt,
 väktare, hvad lider det.
 Herrens svar är tydligt,
 emot afton ljusnar det.*

*Emot afton ljusnar
 det i fjärran österled.
 Rikt och skönt då blommar
 själfva ödemarkens hed,
 Klang- och jubelåret
 då för Herrens folk ingår,
 och till frid och sällhet
 samlas Herrens fosterfår.*

Trogen kärlek.

*Trogen kärlek seger slutligt vinner
 efter år af pröfningar och hopp,
 Jakob sent omsider Rachel finner,
 Isak lyfter sina blickar opp,
 skådar så Rebecka vän och fager
 som ett blomster, ögons ljus och tröst.
 Väntans sorg och oro flykten tager,
 Eleasar gläds i åldrens höst.*

Trogen kärlek seger slutligt vinner,
 himlen hör ju hjärtats varma bön,
 seglar'n efter färden hamnen hinner,
 framtid ler så löftesrik och skön.
 Inga vatten verklig kärlek släcka,
 inga strömmar kväfva den förmå,
 inga onda ränker vägen stäcka,
 utur nöd och fara syns den gå.

Trogen kärlek seger slutligt vinner,
 tronar se'n i eget hem och bo;
 lika stark och mäktig städs han brinner,
 åtföljd utaf grundadt hopp och tro.
 Medgång fröjdar, motgång höjer, renar,
 armod gör den ännu mera rik,
 tvänne hjärtan evigt den förenar,
 säg mig, hvad är trogen kärlek lik?

Den är lik den himmel, som sig hvulfver
 klar och blå med stjärneljus så vid;
 den är lik den ljufva ros som skulfver
 för en nattfrost, men dock lika blid;
 frisk och skön sitt anlet åter höjer
 för att städs sin ambravällukt ge.
 Den är lik det strandens strå som böjer
 sig för stormen för att åt den le.

Hör så skönt det sjunger se'n i säfven
 rena toners milda melodi,
 så gör ofta trogen kärlek äfven,
 det är lika andars symfoni.

*Saulsanden flyr, de goda tankar
 herrskarspiran öfver sinnet för;
 trogen kärlek säkert kastar ankar,
 där ej stormen hjärtat mera rör.*

Bröllopskantat.

*Vi fira bröllop, vår kärlek blommar,
 rör strängarne i samklang ren!
 Jag prisar icke den verkligt lycklig,
 som vandrar ensam och allen.
 Hans hjärta längtar, han något saknar,
 han saknar hälften af sin själ:
 det kvinligt ljufva, det underbara,
 osägligt sköna och jämväl. —*

*Vemodigt suckar det uti linden,
 han ropar, ber, men blott hans bön,
 blott eko svarar och tjänsteandar,
 som honom tjäna just för lön;
 och saknad möter der längtan söker,
 ej kärleks fröjd mot honom ler;
 han saknar stödet, han saknar styrkan,
 och bitter blir allt mer och mer.*

En del af mannen har Gud borttagit
 och i kvinnan det gett igen.
 Hans verk bar pregel gudomlig skönhet,
 gudomligt värde har verket än,
 det veka fina, det gåtofulla,
 ett väsend', som förljufvar allt
 och tåren torkas och sinnet glädes,
 det värmes som förut var kallt.

Vi fira bröllop och myrten grönskar,
 i återblomstring sommarn står
 Se, solen höjt sig bak bergens toppar
 och i sin fullhet re'n framgår!
 De hulda nornor vår framtid sömma
 och urdarbrunn oss vishet ger;
 in komme Loke ej i vårt Valhall,
 vår framtidsdröm i ljus sig ter.

* * *

Djupt i hjärtat där dess känslor svalla
 kärlek födes af längtans brand.
 Skönast af dess rika känslor alla
 åt tro och hopp ger hon sin hand.
 Ljufva kärlek, när till dina vågors brus
 stilla jag har lyssnat, såg jag stigen ljus,
 stod i blomning den sköna vår,
 en tärna lik med krans i hår.

Öfver hindren han vägen finner,
 öfver djupet han bygger bro.
 Långtansmålet till slut han hinner,
 hvilar ändtligt i ljuftig ro.
 Ibland blommor hwiskas sakta stilla tröst,
 hvad är världen mer invid hvarandras bröst?
 Uti hvar suck en himmel känns
 och det så djupt som hade det ej gräns. —

Mänskohjärta, från himlar höga
 låntes flamman och brinner klar.
 Ifrån djupet dock ser dig öga,
 lyfts en hand och med svek han far,
 smyger sakta, gjuter hatets hemska gift,
 då går renan kärlek ned uti sin grift.
 Vakta därför det gudalån
 att renan kärlek ej dig flyr ifrån. —

* * *

Signe nu Herren brud, brudgum och gäster,
 följ oss alla båd' lekmän och präster,
 att till det bröllop i himlen tillredes
 alla gudomligt af Anden vägledes.

Lyse hans anlet' oss ständigt till möte,
 hvile i eviga kärlekens sköte
 alla till slut på den härliga stranden,
 sjunge triumf i de ljuftiga landen.

*Gif mig, o Herre, det silke så fina,
som du ju skänker rättfärdige dina,
endast allenast i brudliga skruden
kan jag ju sången med himmelska ljuden.*

Brudsång.

*När krans och krona viras
och bruden därmed siras,
skall bröllop fästligt firas.
Vid strängalåten
och bröllopsståten
ges sorg på båten,
spel' mig fram, spel' mig fram!*

*Nu gömmas gröna ängar
och väna blomstersängar,
men rören edra strängar.
Snart kommer våren
med krans i håren
och blom i spåren,
spel' mig fram, spel' mig fram!*

*När kärlek sammanviger,
förtälet slutligt tiger,
i hemmet lyckan stiger,*

*Sin glans hon sprider,
 när hösten lider —
 i alla tider,
 spel' mig fram, spel' mig fram!*

*Om hopp i hjärtat hyses,
 vår stig af det belyses,
 då är ock frid inhyses.
 Då ljusnar leden,
 då blommar heden. —
 Nu fäst tillreden,
 spel' mig fram, spel' mig fram!*

*Jag honom haft i sinne,
 hvar dag i lifligt minne;
 nu är det fröjd härinne
 Jag gladt belåten
 nu vandrar stråten
 och torkar gråten,
 spel' mig fram, spel' mig fram!*

* * *

*En sjöman jag varit —
 en sjöman jag är —
 på vaggande våg
 i stormar jag farit,
 men hamnen är när,
 till land står min håg.
 Vål mödosam var ju den farliga färd,
 nu seglar jag in i den vänliga fjärd,
 och bygger mitt bo
 på kärlek oeh tro*

Mitt hjärta jag gifvit
 en ungmö så kär
 vid löfklädd en strand,
 mitt allt har hon blifvit
 och längtan mig tär,
 nu känner jag land.

Väl mödosam var ju den farliga färd,
 nu seglar jag in i den vänliga fjärd
 och bygger mitt bo
 på kärlek och tro.

Kör af gästerna:

Spel' dem fram, spel' dem fram
 dessa unga tu
 som sitt bröllop nu
 fira vill med lust och gamman!
 Spel, dem fram, spel' dem fram!
 att förenta stå
 dessa alltid må
 tro och kärlek ringe samman!

Spel' dem fram, spel' dem fram
 genom lifvets strid
 att i ro och frid
 ständigt nöjda de må vandra!
 Spel' dem fram, spel' dem fram
 att i sorg och nöd
 de intill sin död
 måtte hålla af hvarandra!

I maj vårt bröllop står.

Och gossen sade till sin flicka:

»I vårens månad maj, vårt bröllop står,
ty våren skön är hoppets tid och
allt uti naturen nytt lif då får.

Då svälla unga björkens knoppar,
gullvifvor skjuta upp ur jordens mull,
och stranden kläds med hvita sippor,
men af de blå är hela backen full.

I skogen hörs den muntra trasten,
Högt upp i skyn slår lärkan drill på drill,
och alla fåglar börja kvittra» —
— då svarte flickan rörd: Ske som du vill.

Vid sländan satt hon se'n i tankar,
och tråden brast, så lätt ur handen gled
den skodda skytteln, tänk, kastrullen
fick koka öfver. — Det är flickors sed

när kärlek leker dem i hågen. —

Än gossen då? Jo, drömmande har gick
och lade sina framtidsplaner.

Blott ljusa färger denna tafta fick.

Hur hastigt skyndar dock ej tider! —

Det gäller taga fatt den, der som kan,
ty tiden har så snabba vingar
och lyckan med, men vinna den går an.

Maj, vårens månad, med ros i hatten
 kom vän och fager till sjöstrand,
 då stego safter från trädens rötter,
 och solen dröjde vid purprad rand.

Då blommar myrten, då grönskar kransen,
 och slöjan faller kring blid en brud.
 I ljusglans strålar blomprydda templet,
 och bröllop firas vid strängaljud.

De vigas samman med helga orden,
 och böjda bedja vid altarrund:
 de vigas samman till ett på jorden
 och lofva trohet i kvällens stund. —

Så sjungs om bröllop i himlens salar,
 om evig glädje och salig frid,
 om sälla andar i paradiset,
 som vandrat samman en liten tid.

Men som förenta kring gudatronen
 i helig kärlek och harmoni
 se djupa under och lösta gåtor
 och känna saligt sin fröjd däri.

Så stiger själen på himmelsfärden —
 ljuft känslor brusa i männ'skobröst —
 men vänder åter till verkligheten
 och till sig själf nu vid vänners röst:

»Gud signe eder» och »gratulerar» —
 »Må välgång följa städs på er stig,
 när sorgen kommer finns tröst i ordet,
 åt Herren hela ert lif invig!»

Vid 25-årsjubileet.

Stå upp, stå upp, du ljusets riddarvakt
 kring Den, som Herren gifvit herskarmakt
 i nordens tvänne länder!

Var alltid trogen Oscar och hans ätt,
 gör kronan på hans hufvud mera lätt,
 och hur än ödet vänder

i håg och tänkesätt ett annat folk,
 för svenska hjärtan var en trofast tolk
 af rikets traditioner!

Stå upp, stå upp, du ljusets riddarvakt
 kring Den, som Herren gifvit herskarmakt
 utöfver två nationer.

* * *

Mig sängarkänslor mana
 i högtidsdagar
 till ädel täflan,
 då kungens lof
 från djupt invigda andar
 når folkets hjärtan
 och finner eko
 i hvarje bröst.

Ej därför mina strängar
 jag rör till toner,
 som ljuda lena
 och stilla ljuft.
 Nu lyster mig att sjunga
 för våra söner
 om Oscar, drotten
 i nordanland.

Till furstenamnet boren
 och därtill korad
 af själfva folket —
 Karl Johans ätt, —
 blef han i allt en furste
 med ståtligt yttre,
 en kämpe reslig
 med hugstor själ.

Med bildningsträngtan sträfvar
 han fram till lärdom
 som Odin fordom
 ur Mimers brunn

han ljus och visdom druckit.
 Hvad gengäld guden
 af drotten tagit,
 jag icke vet.

När än ej kungakronan
 blef satt på honom,
 han dikter strödde
 kring folket ut.
 Jag greps som liten gosse
 af prinsens sånger
 och lärde älska
 båd' kung och land.

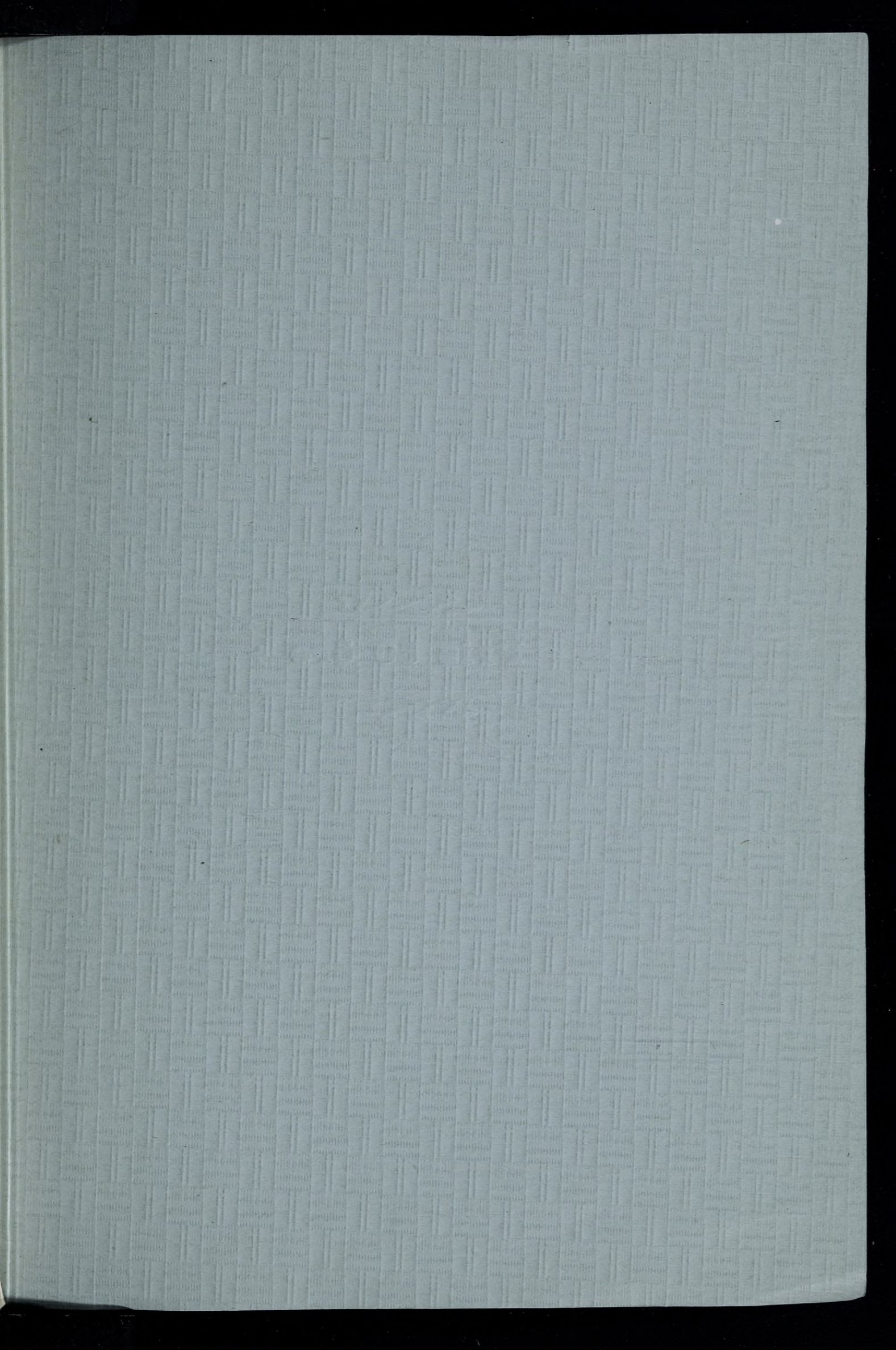
Som våra forntidskämpar
 han for på vågen
 och reste vida
 och länder såg.
 Han blef en hurtig sjöman
 och sjöng om hafvet,
 det kära hafvet,
 en härlig sång.

En fridsäll, rättvis konung
 nu äger landet,
 en upplyst furste,
 en god regent,
 Hvad framtid åt oss skänker,
 om fridens ängel
 kring landet hägnar,
 hvem säger det?

*Men vi, vi se tillbaka
de flydda åren,
de goda åren,
en fredens tid.
och djupt ur våra hjärtan
ett tack vi gifva
åt Oscar, drotten
i nordanland.*

(Stockholm den 18 sept 1897).

— † **Pris 50 öre** † —

